

[Sønderby]

ren, Sønderjyllands amt, der sammen med Tønder og Højer kommuner har været med til at betale diget, som også skulle sikre mod indvandet. Den sidste storm, der blev meget blid, viste, hvad der kan ske, hvis dette forslag går igennem tinget.

Dette lovforslag om en saltvandssø i Margrethe Kog, som vi behandler, har været vendt og drejet mange gange, og det har kostet over 1 mill. kr. at undersøge det. Skiftende miljøministre har besvaret mange spørgsmål i salen uden at vide, om det kunne lade sig gøre at lave en sådan sø, men på trods af det fremsætter man nu et forslag, hvor der er en masse uløste problemer.

Man ved ikke, om denne sø bliver ved med at være en saltsø, og man foreslår publikumsfaciliteter til 650.000 kr. på den del af diget, hvor der ingen færdsel må finde sted. Mon Vildtbiologisk Station, som forsvarer fugle, kan acceptere, at man nu lige pludseligt ude i området har en masse mennesker rendende rundt for at kigge på fuglene?

Venstre er ikke miljøfjendsk. Vi har været med til at lave forlig om miljølov, vandløbslov, sammen med hr. Erik Holst, men vi fatter ikke, at man vil trække noget så unaturligt som en saltvandssø ned over hovedet på en befolkning, der som ingen anden kender naturens luner, men også dens skønhed. Vel, siger man, vi har vel råd til at være forsøgsobjekt, når EF vil betale halvdelen af udgifterne til søen samt publikumsfaciliteter i 1984-85-86. Jeg vil gerne spørge: hvem skal så betale efter den tid?

Vi afviser lovforslaget i nøje forståelse med den befolkning i området, der ikke forstår, at der er nogen, der har mere forstand på fugle, end de har.

Margrete Auken (SF):

Det, vi oplever i dag, er i virkeligheden en fantastisk sejr efter et meget langt og sejt arbejde og efter et arbejde, som det var svært at tro på at vi kunne komme igennem med, fordi det var meget hårde interesser, vi var oppe imod. Jeg vil godt have lov til at nævne én person, som vi også andre gange savner, men som man virkelig savner i dag, nemlig Jens Jørgen Bolvig. Uden Bolvigs indsats under hele dette arbejde er det ikke sikkert, det var lykkedes. Vi andre har været villige

medarbejdere, men det er virkelig Bolvigs indsats, at dette er kronet med held.

Som det blev sagt fra flere sider, er Vadehavet et af verdens betydningsfuldeste fugleområder. Det skorter da heller aldrig på ord om, hvor meget man vil gøre for det. Kæreste venner, det er, ligesom alle i verden vil have fred. Hvem vil ikke fred? På samme måde vil alle gerne være grønne og gøre noget for naturen, men når det kommer til stykket, begynder man at digte. Når man f.eks. siger, at de kan flytte andre steder hen, må man gøre opmærksom på, at alt dernede er fuldstændig udnyttet, at hver gang man tager noget, tager man fra nogle. De ideer, som f.eks. professor Kingo Jacobsen er kommet med, om at bygge et nyt stort forlandsområde eller lægge det i et stort område ude, kan vi gå videre til hr. Tørnæs med, der sidder dernede, og spørge, om fiskerne er så henrykte for det, fordi det er et meget vigtigt område for fiskeyngel. Vi vil være modstandere af det, fordi selve vaden er en vigtigere biotop end forlandsområdet. Det synes jeg hører med. Hvis vi bygger mere ud end de to tunger, der skal laves for at lave noget forlandssikring, så tager man fra fiskerne og fra fiskene.

Der er mirakeldyrkere nok, de folk, der siger, at fuglene vender tilbage. Det er noget pjat, for det passer ikke, man har ingen eksempler på det. Jeg har forhørt mig rundt omkring, fordi det havde ikke været mærkeligt, om der havde været nogen, der gjorde det, for naturen opfører sig tit anderledes end beregnet, men der findes intet om, at fugle, der lever i saltvandsområder, vender tilbage. Men vi har været ude for, at folk højt placeret – jeg skal ikke nævne navne, for det kan man ikke være bekendt, for det er så groft – nærmest har bildt den lokale befolkning ind, at der dannede sig nyt vadehav. Ja, jeg har fået en fremstående kommunalpolitiker til at svare ja til et spørgsmål om, hvorvidt man troede, man kunne dige sig frem til England. I princippet, sagde han, kan man dige sig frem til England. Det er det, der hedder stort lokalt kendskab til naturen!

Selvfølger skal sikkerheden være i orden. Det er en forudsætning hos os alle sammen. Jeg skulle hilse og sige, at så vidt vi ved, er den det også. Der er ingen, der har påstået, at dette truer digerne. Da vi havde et møde i